

вый-тъ Атила, говорихме вече; нъ и горѣпоме-
нхтый *Григорій* Великій, бѣше единъ искрень,
благочестивъ и рѣвностенъ мжжъ. Ако и да е
былъ съ едно слабо тѣлосложеніе, нъ при всичко
това е былъ и неуморимъ въ работѣ-тѣ си и
въ помаганія-та си; и распространеніе-то на Еван-
геліе-то бѣше му на сърдце.

Още въ онова врѣме въ кое-то той като
монахъ живѣялъ въ келіѣ-тѣ си, той ся разхож-
даше единъ день по улици-тѣ въ Римъ и съзрѣ
на тържище-то нѣколко красны младѣжи, кои-то
като робы, бѣхъ изложены за продаваніе. Тѣ бѣ-
хъ доведены отъ Британіѣ; «жители-тѣ на он-
зи островъ язычници ли сѣ или Христіане?» по-
пыта *Григорій*. «Тѣ живѣють още въ язычес-
кѣ тѣмнинѣ,» бѣше отговоръ-тъ на питаніе-то
му. — «Ахъ!» извика благочестивый-тъ мжжъ
— «Князь-тъ на тѣмнинѣ-тѣ да има подъ своѣ-
тѣ власть таквызы красны лица, и такова слав-
но чело да не знае нищо за благодать-тѣ Бо-
жіѣ! Какъ е име-то на този народъ?» «Англи-
чяни имъ казувать,» бѣше отговоръ-тъ. — «Наи-
стиннѣ!» извика той, «тѣ сѣ ангелски лица,
нъ жялно е че не сѣ съ Ангелы-тѣ Божиѣ съучаст-
ници на бѣдѣщѣ-тѣ славѣ. Какъ ся казва стра-
на-та отъ коѣ-то тѣ идѣть?» — «Деира,» отго-
ворихъ му: «Да, това е истиннѣ.» — възрази той
— «de iga, отъ гнѣвъ-тъ Господень трѣбува да
ся отървѣть, и да ся приканвать къмъ Христо-
вѣ-тѣ благодать. Какъ ся казува краль-тъ имъ?»